

FÉNYSUGÁR

Evangéliumi hitébresztő és hitmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildliget, Pestmegye.

Együtt.

Megfigyeltek embereket, különösen öreg házastársakat, akik hosszú évekig éltek együtt, hogy sok mindenben hasonlókká váltak. Hasonló lett az írásuk, a beszédük, mozdulataik. Egy-másnak még a gondolatát is eltalálták, sőt az arckifejezésük is sokban megegyezett.

Együtt az Úrral! Ugyanezt eredményezi. A különbség csak az, hogy az emberek kölcsönösen hatnak egymásra. Aki több határozottsággal bír, jobban hat ugyan a másik félre, de azért hosszas együttlét után fellopózdik egy-egy vonás a kisebbről is a nagyra. Az Úr a mi vonásainkból nem vesz magára semmit. Mert ha volna is valami jó tulajdonság, vagy nemes vonás rajtunk, Benne minden tökéletesebben és nagyobb mértékben van meg, semhogy a mi oldalunk szóba jöhetne. De épen azért, mert Ő olyan tökéletes, tud hatni azokra, akik Vele élnek. Természetesen, aki csak a földi életet tartja szeme előtt mindig, annak nem kívánatos az Úrral való együttlét és az az elváltozás, melyet ez eredményez. Az nem tudja értékelni a mennyei vonásokat. De aki őszintén vágyik hasonlóvá lenni Hozzá, annak számára ez a legbiztosabban célhoz vezető út: együtt lenni az Úrral minél többet! Együtt lenni imádkozásban, igeolvasásban és együtt élni át Vele a hétköznapi minden kicsi és nagy eseményét. Így megtanuljuk az Ő szemeivel nézni azt, ami ér bennünket és megtanulunk hálásak lenni mindenért, mert a minket érő események mögött ott látjuk mindig az Ő kezét, amely mindenben keresztül bennünk elkezdett munkáját végzi.

És azután mi magunk is átformáló hatással leszünk másokra. Ha Vele járunk, nem történhetik meg az, hogy évekig élünk együtt emberekkel és azok nem változnak meg közelünkben. Mint ahogy az Úr is földi élete alatt hatott mindazokra, akikkel találkozott, így lesz nálunk is. Közömbösen nem mehetnek el mellettünk az emberek. Vagy halál illatja, vagy élet illatja kell, hogy legyünk mindenki számára, akivel csak egy-két órát töltünk is együtt. És ebből áll az igazi gyümölcsöző élet.

Szeretnél ilyen életet? Légy együtt mind többet, mind állandóan az Úrral!

G. A.-né.

A BIBLIA KÖNYVEI

Jób könyve.

I.

Az ótestámentom öt könyve közül az első. Rendkívüli helyet foglal el az ószövetség egyéb könyvei közt több okból.

Először is feltűnő szép, de rendkívül nehéz nyelvezete folytán. Feltűnt ez Luthernek is s megjegyezte, hogy fordításában harmadmagával sokszor négy nap alatt csak egy versnyire tudott haladni. Azóta sok nyelvi nehézség tisztázódott, de minden még máig sem.

Feltűnő azután tárgyánál fogva. Ezékiel 14, 14. alapján a könyv főhősét valóságos történeti személynek kell képzelnünk. Az események lényege s főleg Jób jelleme feltétlenül a valóságból valók. De épen azért, mert tanító könyvvel állunk szemben, szabad arra gondolnunk, hogy egy tehetséges költő csak emberöltőkkel később dolgozta fel Jób alakját. Lehetséges volt ez annál is inkább, mert az a nép szélesebb körének lelki világát már a fogság előtti időkben foglalkoztatta. A mű mind formája, mind tartalma szerint világirodalmi értékű művészi alkotásnak van elismerve. A szerzőnek nem a költői babér lebegett szemei előtt, hanem, hogy az Úr igazságossága mellett bizonyosságot tegyen.

Feltűnő a könyvnek az a sajátossága, hogy nincs Izráellel semmiféle szorosabb vonatkozásban. Mintha ez lenne az ótestámentom első könyve, amely Izráel határain túlnyúló érdeklődésre számít. Nemcsak a feldolgozás stílje általános jellegű, hanem maga a tárgy olyan, amely az emberiség egyetemes problémái közé tartozik. Ezért van, hogy sokan Jób köny-

vét az ótestámentomi könyvek koronájaként, sőt egyesek az egész bibliai lelki fejlődés csúcspontjaként tekintik, — legalább is a szenvedésnek benne tárgyalt kérdéseire nézve. Ezt a tulértékelést kiélezzik még egyesek azzal, hogy Jóbnak a nemzeti határokon felülálló, tehát pogánynak is vehető alakjában a pogány kegyesség győzelmét látják a szűkebb látkörű zsidó kegyesség felett. Ez azonban teljesen felületes és téves állítás. Aki egy kicsit is otthonos az ótestámentom lelki világában, az általános emberi jelmez dacára rögtön ráismer mindenre. Az a gondolkozás, azok a problémák, téves iránya és helyes megoldása csak az Ábrahám-tól fogva különös isteni neveletésben részesülő nép lelki talaján teremhettek meg. A három barát okoskodása, Elahunak Melkisédekre emlékeztető titokzatos alakja, az Úrnak a viharban való megjelenése s egyáltalában, hogy a vitát maga az Úr dönti el s az is ahogyan eldönti, teljesen álláspon-tunkat igazolja.

G. A.

Hallgatni.

3—5 évig is eltart, amíg egy gyermek megtanul világosan beszélni. De 30 sőt 50 évig is tart, míg egy felnőtt megtanul hallgatni. Sőt sokan egész életükön át sem tanulnak meg.

Hallgatnunk kell, ha Isten szenvedést enged meg az életünkben és nevelő kezébe fog. Hallgatnunk kell, ha igazságtalanul bántanak és harag kel a szivünkben.

Elsősorban akkor kell hallgatnunk, ha Isten útjait nem értjük meg.

Legyünk csendben, ne morogjunk, ne zúgolódjunk Isten ellen, hanem — hallgassunk!

Valódi tükör.

Egy délafrikai királyleány, aki a világon a legszebbnek gondolta magát, kapott egy tükröt és belenézett. Meglátta magát olyanak, amilyen, nagyon megharagudott, mert rájött, hogy nem szép és hogy nálánál sokkal szebbek is vannak. Elkeseredésében földhöz vágta és darabokra törte a tükröt és a fehéreket, akiktől kapta, számúzta a tartományból.

Szegény királyleány azt gondolta, hogy ragyogó szemei vannak, fehér csillogó fogai és szép sima bőre . . . és ehelyett a tükör ráncos arcot, csúnya fogakat, fátyolos, beesett szemeket mutatott. — Hazug, csalfa tükör, pusztulj el, törj darabokra, hogy többé ne láthassam magam benned. — Még azokat is kiüldözte akik a tükröt adták, nehogy egy más tükörben megegyeszer megláthassa a valódi képét. A királyleány elvonul bőszen, keseregve: nem, ő nem lehet ilyen! Próbál feledni, az idő elmosza a tükörben látott képét, az idő múlik és ő újra szépségnek gondolja magát. Mindig szebbnek, míg ő lesz újra a legszebb a világon. A tükördarab pedig ott fekszik a szemétdombon . . . Miért? — Mert igazat mondott. Vajjon meddig lesz ott?

*

Kedves Olvasóm nem ismered magadra ebben a királyleányban? Szépnek, jónak, okosnak, szorgalmasnak, bőkezűnek, nagylelkűnek ismered magadat. Kéjelegsz a magad jótulajdonságaiban, érdemeiben. Az emberek is dicsérnek, tömjéneznek neked és mindig jobban belevisznek a magad imáadásába, tiszteletébe. Hibád talán nincs is, vagy ha van, oly elenyésző kicsi jótulajdonságaid mellett. Oh és mennyivel több hibája van a kollégádnak, a szomszédnődnek, a barátnődnek . . . Oh be szép vagy, be jó vagy te ő mellettük.

Vigyázz nem látod a délafrikai pogány királyleány barna arcát magad előtt, amin balga önhietségében konokul hajtogatja „én vagyok a legszebb az egész világon.”

Egyszerre eléd áll valaki, talán egy egyszerű napszámos ember, talán egy kis szolgálóleány, talán egy gyermek és azt mondja neked, hogy te nem vagy tökéletes nem vagy „jó”. Vagy elhív egy összejövételre, ahol azt mondják neked, hogy ezt a te képzelte szép-

A kötél tehén nélkül.

Egy férfi azzal állított be lelkészéhez, hogy lelkiismeretét terhelje valami szeretne bűnvallást tenni.

— Éjjel-nappal kínnoz a dolog, nem tudok megnyugodni — mondotta.

— Nos, miről van szó? — kérdezte a lelkész.

A férfi egy ideig hallgatott, végre így szólt:

— Loptam!

— Mit?

— Egy kötelet.

— Nos, — felelte a lelkész — vigye vissza a kötelet a tulajdonosának és kérjen tőle bocsánatot, ezzel el lesz intézve a dolog.

Néhány nappal később újra eljött a tolvaj és elpanaszolta, hogy még mindig nem nyugodott meg a lelkiismerete.

— Talán nem valott be mindent?

— Nem.

— Akkor mondja el nekem a teljes valóságot!

A tolvaj egy pillanatra habozott, azután így szólt:

— Volt valami a kötél végén.

— Micsoda?

— Egy . . . egy . . . tehén!

Sok bűnvallás törté-

nik ehhez hasonlóan. Az ember bevallja a kötelet — és elhallgatja a tehenet. Ezért nem következhetik be a bűnbocsánat, a békesség, a győzelem, az igazi, belső megújulás, a belső életben való fejlődés.

A só az ember életében.

Sohasem kerülünk ki a gyermekcipőből. Mindig napsütést szeretnénk és akkor volnánk megelégedve, ha mindig édességet nyalakodhatnánk.

Nemsokára rájövünk, hogy a sok édességgel elrontottuk a gyomrunkat és a nap meleg sugarai kifárasztottak bennünket. Nem, só és keserűség beletartozik az életünkbe, kell néha viharok és esőnek jönnie, hogy felrázzon minket ertyedségünkben és felfrissítsen. A só konzervál és ízt ad és a keserű orvosság gyógyulást ad a betegségekben.

Szeretettel kérjük kedves olvasóinkat, kiknek előfizetése június végével jár, — szíveskedjenek azt a mellékelt utalványon minél előbb megújítani, hogy a lap küldésében fennakadás ne legyen.

ségedet képzelt jóságodat csak te látod, hogy rossz vagy, a szíved tele van bűnös, gonosz indulattal, hogy a mosoly az ajkadon csupa hazugság, hogy minden, amit mutatsz, az csak külső máz és elébed tesznek egy tükört és ha abba belenézel, meglátod magadat, olyannak, amilyen valóban vagy: hiúnak, irigynek, lustának, kapzsinak, fukarnak, csalfának... Akkor, óh akkor mennivel vagy különb, mint az a délafrikai királyleány? Keseregsz, haragszol, vagy tombolsz dühödben, elküldöd házadból a kis szolgát, elkergeted a napszámot... megfogadod, hogy soha nem mész el többet arra az összejövetelre és ha az illető talán kezébe adta mindeme rosszak forrását, azt a tükört, amiben így megláthattad magad, a Bibliát: akkor elrejtetted azt a szekrény legmélyére, vagy talán darabokra téped. Miért? Mert megmutatta a valódi ábrázatodat. Belenézted és olyannak láttad magadat benne — amilyen vagy.

A királyleány feledni próbált és újra szépnek látta magát. De a tükördarabkák ott voltak a szemétdombon, vagy valahol elrejtve a királyleány szobájában.

Te is próbálsz feledni. Nem igaz, amit ott a bibliaórán mondanak, nem igaz, amit a Biblia ír. Tudatlan halászok, iparosok írták azt. Talán egy időre sikerül is, örülsz magadnak. Beleveted magadat újra a világ szórakozásaiba, élvezeteibe. De ha nem igaz, mi nyugtalanít akkor? Miért félsz úgy újra szembekerülni vele? Miért vannak álmatlan éjszakáid? Miért vagy nyugtalan, türelmetlen? Miért nem látod újra szépnek, tökéletesnek magadat? Miért nyomja a lelkedet az a sok hiába eltöltött óra? Miért nyugtalanít az a sok elpazarolt pénz? Miért látod ott a jó cselekedetek mögött a te hiú, önző, kapzsi, bűnös szívedet? Óh miért? — miért?

Egy átvirrasztott nyugtalan éjszaka után, korán, amikor még senki sem látja, a királyleány kimegy az udvarra és a szemétdombon kikeresi a tükördarabot, elbújik a sarokba, belenézel, néz, néz soká és keservesen elkezd sírni. Igen, igen, ott vannak a ráncok, a foltok, a hegek, minden úgy van, ahogy a tükör mondta. Már nem dobja el, összeilleszti a darabokat, hogy többet, hogy jobban lásson, hogy az egészet lássa: hogy meglássa magát olyannak, amilyen.

Kedves Olvasóm! Mi nyugtalanít, mi nem hagy aludni? Miért gyötrődsz? Ott van nálad is, megtalálhatod te is. Miért vagy gyávább a pogány királyleánynál? Vedd elő, nézz bele és azután sirj. — Sirasd meg magadat. Igen, olyan vagy te is, csúnya, ráncos, csalfa, hazug, irigy. Sirj, sirasd meg bűnös, nyomorult szívedet és ha kisírtad magad, nézz bele tovább, olvassd el egészen a Bibliát és akkor nemcsak azt fogod látni, hogy elveszett bűnös vagy, hanem azt is, hogy az Úr érted halt meg a kereszten, hogy a te bűnös szívedet tisztára mossa.

Dr. F. M. d. t.

Tudsz imádkozni?

Egy istentagadó és gúnyoló haldoklott. Eltékoztolt élete elvonult lelki szemei előtt, félelem fogta el, kétségbeesett, mert érezte, hogy nincs a számára mentség.

— Nem tudnál velem imádkozni? — kérdezte a feleségét.

— Hogy tudnék — felelte az asszony. — Hisz mindig azt mondtad, hogy nincs Isten.

Ott lakott a házban egy kis öreg anyóka, ez beszélt neki az Úr Jézus megváltó kegyelméről.

— Megkegyelmez az Úr egy ilyen nagy bűnösnek is, mint amilyen én vagyok? — kérdezte a haldoklót.

Az öreg anyóka megnyugtatta a haldoklót, hogy Isten kegyelme még a mi bűnünknel is nagyobb és az Úr Jézus vére minden büntől tisztára mos.

A szegény, eltévedt, elveszett ember megismerte az Úr Jézust és békességben halt meg.

Gondolatok.

Nem is hisszük, mennyire megfertőzethetjük magunkat mások bűneivel azért, mert nem tanultuk meg, hogy mások megszenyeltlen egyéniségével szentül bánjunk.

A legdöntőbb biznyiteka annak, hogy alázatosak vagyunk az, hogy ha már nem kerüljük ki a megaláztatásokat.

Isten előtt csendesnek lenni annyit tesz, mint mindent Őreá bízni és mindent Őtőle várni és minden dolog mögött az Atyát látni.

Steinberger.

Hiszi amit mond.

Hume Dávid híres hitetlen philo-sophus mindig elment Brown János határozott keresztyén prédikátor összejöveleire. Mikor megkérdezte valaki, hogy miért jár el oda, azt felelte: „Nagyon élvezem a beszédeit, mert ez az ember hiszi, amit mond. Olyan jó hallgatni olyannak a beszédét, aki hisz.“

Asszonyoknak és gyermeknek való.

A híres francia atléta, Lonét, feleségét és gyermekét megharapta egy veszett kutya. A feleségét és gyermekét kezeltette és beoltották veszettség ellen, de magát nem hagyta kezelni, mert azt gondolta, hogy neki nem árt az a kis harapás. „Ez csak asszonyoknak és gyereknek való“ — mondta.

Nem sok idő múlva a feleségét és gyermekét gyógyultán bocsátották el a Pasteur intézetből és ugyanakkor rajta kitört a veszettség és néhány órai kínos szenvedés után, dacára nagy testi erejének, meghalt.

Igy a hatalmasok és erősek is menthetetlenül elvesznek, ha nem keresnek menedéket az Úr Jézusnál.

 KÜLMISSZIÓ

Mondd el még egyszer!

Gyönyörű tavaszi reggelen egy társaság indult Kairóból a Szahara sivatag felé. Először egy óra hosszat köcsin mentek, azután hosszabb darabon számárháton lefelé a Nilus deltáján. — De két számár, amely két misszionáriusnőt vitt, úgy látszik, sokat futott előző nap, csetlett-botlott minden kövön és nem akart tovább menni. Mit tegyenek? Visszamenni és más szamarat bérelni nem lehetett, ahhoz késő volt. Nem tudtak mást tenni, mint értesíteni társaikat, hogy ők megvárják majd őket. A két misszionáriusnő leült egy pálmafa árnyékába és azon gondolkozott, hogy milyen kár, hogy a szamaruk miatt most egy ilyen nagy élvezetről kellett lemondaniok.

Egy idő múlva megszólalt az egyik: „Ha Istennek nem lett volna szándéka a mi itt maradásunkkal, egészen bizonyosan nem így történt volna. Próbáljuk meg, egy viskóba bemenni és a szegény mohammedánoknak beszélni az Úr Jézusról.”

Az első ház agyagból volt, a falán ablak sem volt. A sötét kamrában egy idős nő és egy fiatal ember ült és bizalmatlanul néztek a bejövők felé. Mint valódi keleti emberek, nem hagyhatták el a szokásos udvariasságot és mogorva arccal kínálták meg üléssel a vendégeket.

A misszionáriusnők néhány barátságos szó után kinyitották a Bibliát és az egyik hangosan olvasta a tékozló fiu történetét. A mohammedán fiu háttal ült, úgy hogy az arcát nem láthatták. Mielőtt a misszionáriusnő befejezte a történetet, felugrott és kiszaladt.

„Haragszik?” — kérdezte a misszionáriusnő.

„Nem” — felelte az öreg nő — „amit most olvastak — az az ő története volt. Ő a tékozló fiu.”

Amikor befejezték a történetet, felálltak a misszionáriusnők, hogy tovább menjenek. De mi ez? Egy sereg fiatal mohammedán férfi tódul be az ajtón, élükön az öreg asszony fia.

„Mondd el még egyszer” — szólt, azután leültek mindnyájan keresztbe tett lábukra. A misszionáriusnők még egyszer felolvasták és elmagyarázták a történetet.

„Várjatok, ne menjete el” — szólt a végén az egyik férfi. „Még sokan vannak, akik ezt nem hallották. Azokat is ide küldjük.”

Kimentek. Nemsokára jöttek férfiak, nők, gyermekek.

„Mi soha ilyent nem hallottunk” — mondták — „várjatok, küldünk még másokat is. Ezt mindenkinek kell hallani.”

Igy ült a két misszionáriusnő és beszélt és mindig ujak és ujak jöttek és kérték: „Mondd el még egyszer.”

Amikor már nyolcadszor mondták el, késő lett és indulniuk kellett.

„Tud valamelyiktek olvasni?” — kérdezték? — „Igen, a seik tud” — felelték. Ez örömmel vette az Evangéliumot, hogy felolvassa a többieknek.

Ez tíz év előtt történt.

Mi lett azóta ebből a faluból? Nem tudjuk, azóta nem volt idejük átmenni a misszionáriusnőknek. Hisz olyan sok a munka — olyan kevés a munkás és olyan kevesen imádkoznak itthon is a misszionáriusokért.

Egy lett naggyá azóta a két misszionáriusnő előtt: „Isten nem vesz el tőlünk semmit sem anélkül, hogy valami nagyobb, szebbet ne adna helyette.”

Franke E. Kairo.

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Jun. 16. II. Sám. 24:1—4, 10—25. Péld. 3:1—12. Az Úr megmutatja az Ő fölgerjedt haragját a bűnös nép ellen, de csak azért, hogy bünbánatra indítsa. Dávidnak is tapasztalnia kell az Úr haragját is és bünbocsátó kegyelmét is. Próbák által nevel az Úr bennünket engedelmességre, alázatosságra és hálaadásra. S ahol célját eléri, ott megszűnik a csapás.

Jun. 17. Luk. 14:16—24. I. Ján. 3:13—18. Máté 9:9—13. Róm. 10:1—15. Jézus legjobban megmutatta nekünk, hogy kell cselekedettel és valósággal szeretni, nem pedig szóval és nyelvel. Sehol sem látjuk, hogy Jézus bárkivel szemben is áradozó szavakban mutatta volna meg szeretetét, hanem megcselekedte szeretetből a legnagyobbat, életét adta oda értünk. Ebből a szeretetből kell vennünk s vehetünk is, ha hit által Jézussal összeköttetésben maradunk, mert a szőlőtő nedvei átáradnak a szőlővesszőkbe.

Jun. 18. Zsolt. 105:1—12, 37—45. Luk. 18:28—34. Az Úr sohasem felejtí el az Ő ígéreteit. Megemlékezik róluk és teljesíti. De mi emberek feledékenyebbek vagyunk, sokszor megfeledkezünk Isten jótéteményeiről, melyekkel bennünket is elhalmozott. Pedig egészen bizonyos, hogy mindnyájunk életében megnyilatkozott már az Ő jósága. csakhogy sokszor nem is vesszük azt észre, nem értjük meg, mert még nem tudtuk elfogadni, hogy „az Ő gondolatai nem a mi gondolataink, s a mi útaink nem az Ő útai.” (És. 55:8.) Ha ezt megértenénk, akkor jobban fel tudnánk fedezni Isten szerető kezének nyomait életünkben és háládatosabbak lennénk érte.

Jun. 19. I. Krón. 28:1—10, 20. Luk. 18:35—43. Dávidnak hő vágya és kedves terve volt, hogy Ő az Úrnak házat épít. De mikor az Úr másképp határoz, nem zúgolódik, hanem félreteszi a maga tervét, s elfogadja az Úrét: legyen fia, Salamon, az Úr házának megépítője. De Salamonnak akkor készülnie kell erre a nagy feladatra. Meg kell néki igazán ismernie Istent és tökéletes szívvel s teljes jó kedvvel szolgálni néki. Csak az ilyen ember alkalmas arra, hogy az Úr gondolatát véghezvigye, s hogy életének munkája igazán Isten dicsőségét hirdesse.

Jun. 20. I. Krón. 29:1—20. Luk. 19:1—10. Milyen megragadó példája ez a jelenet annak, hogy aki az Úr ügyére adakozik, az nem szegényebb lesz, ha-

nem gazdagabbá. Gazdagabbá még anyagiakban is, mert aki az Úrnak ad, az jól helyezi el a pénzét s gazdag kamatokkal fogja visszakapni. De gazdagabbá lesz a jókedvű adakozó különösen lelkiekben, mert szíve megtelik örömmel, boldogsággal, s kicsendül ajkain a hálaadás, mint itt a Dávidéin. Naggyá lesz előtte az Úr, mert felismeri, hogy a jókedvvel való adakozás vágyát is neki köszönheti, aki azt szívében fölébresztette.

Jun. 21. I. Kir. 2:1—4, 10—12. Csel. 1:1—11. Az Úr az Ő választottainak békeséges halált ad. Dávid, földi dolgait is jól elrendezve, Isten ígéreteire támaszkodva, nyugodtan teszi lelkét Isten kezébe, s békeségben alszik el. Tanuljunk Dávidtól az Úrnak élni, s az Úrnak hálni meg. „Boldogok a halottak, akik az Úrnak hálnak meg, mert megnyugosznak az ő fáradságuktól és az ő cselekedeteik követik őket.” Jel. 14:13.

Jun. 22. I. Kir. 3:1—15. Csel. 1:12—27. Salamon élete a legszebben indul. Az Úr választást enged neki, hogy kérjen amit akar s az megadatik néki, s ő egészen Isten szíve szerint kér. Nem a maga önző vágyára gondol, hanem népe javára. Az önzés, az önszeretet a mi legnagyobb veszedelmünk, ettől akar bennünket Isten szabaddá tenni, mikor Krisztusban élénk állítja az önzetlen szeretet példaképét, s Őbenne erőt ad nekünk is arra, hogy magunkat megtagadva, Ő neki éljünk. Aki nem szereti önönmagát, az mindent megnyer.

Jun. 23. I. Kir. 4:24—34. És. 12. Mivel Salamon a saját személye javáért semmit sem kért, Isten sok mindent adott neki. Földi javakban is gazdaggá tette, de még nagyobb adománya volt a bölcsesség, amellyel Salamon minden embert fölülmült. „Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való és a világosság Atyjától száll alá”, mondja Jakab apostol. Csak az a fontos, hogy mi mindent igazán Isten kezéből tudjunk fogadni alázatos és háládatos szívvel, s mindent az Ő akarata és szent céljai szerint tudjunk használni. Különösen áll ez a bölcseségre nézve.

Jun. 24. Luk. 15:1—10. I. Pét. 5:6—11. Luk. 15:11—32. Csel. 3:1—16. Az alázatosság, a bizalom és az éberség tesz bennünket arra, hogy ellenálljunk az ördögnek. Az alázatos ember tudja, hogy ő gyarló bűnös, aki ki van téve az ördög

csabitásainak. Aki azonban minden gondját az Úrra vetette, az tudja, hogy lelki szükségeivel is kihez kell menekülnie. S aki éberen vigyáz, az mindig meglátja a veszélyt is, amely elől csak az Úr védő szárnyai alatt van menedék. Aki magát ebben a három tulajdonságban gyakorolja, azt nevelheti az Úr erőssé, szilárdá, állhatatossá.

Jun. 25. Zsolt. 2. Csel. 2: 1—13. Az Úr ellen és az Ó Fölkentje ellen ma is sokan tanácskoznak, s azt hiszik, hogy lerázhatják magukról azokat a bilincseket, amelyeket Isten rak rájuk. De ezek a bilincsek csak azok számára súlyosak, akik Isten ellen tusakodnak, ellenben azok számára, akik alázatos szívvel keresik Őt, az Úr Jézus szelid igájává válnak, amely gyönyörűséges és könnyű. Boldogok, akik megismerték a Fiút, szeretik Őt és biznak Benne!

Jun. 26. I. Kir. 5: 1—14. Csel. 2: 14—36. Salamon hozzáfog életének nagy munkájához, a templom építéséhez. Ehhez természetesen munkatársakra van szüksége. Az első, akihez fordul Hírám. Milyen öröm lehetett számára a Hírám szíves készsége, amellyel a segítséget följajánlja. Így van ez az Úr lelki templomának építésénél is. Annak még egy-egy kis részletének építését sem végezheti egy ember. Munkatársakra van szüksége, olyanokra, akik önként és örömmel adják azt, amijük van, pénzüket, idejüket, tehetségüket, munkaerejüket és mindenekelőtt önönmagukat. Az egyértelműen végzett közös munka nagy áldásokat rejt magában, s gazdag gyümölcsöket hoz.

Jun. 27. I. Kir. 6: 37—38; 8: 1—11. Csel. 2: 37—47. Hét esztendeig tartott, míg az Úrnak háza fölépült. Sok munkát, sok fáradságot, de bizonyára sok kegyes szívből fakadt imádságot is foglalt magába ez a hét esztendő. S hogy az Úr csakugyan elfogadta és magáévá tette ezt a hajlékot, azt megmutatta avval, hogy aláérezkedett reá az Ó dicsősége köd alakjában, mint amilyenben vezette egykor népét a puszta

keresztül az ígélet földje felé. A kézzel csinált templomot csak Isten jelenléte teheti igazán megszentelt hellyé.

Jun. 28. I. Kir. 8: 12—30. Csel. 3: 1—11. Salamon jól tudja, hogy Istennek dicsőségét be nem foghatja az emberi kezek által készített hajlék. De azt is tudja, hogy az Úr megáldhatja azt a hajlékot szentséges jelenlétével s imádkozásnak és imameghallgatásnak házává teheti. S ezt az áldást kéri erre a házra. A templom ma is ilyen értelemben lehet Isten háza. Bár értenék meg ezt a mai keresztyének, s ne emelnének gátat hitetlenséggel, közönnnyel, felületességgel az elé a nagy lehetőség elé, hogy Isten valóban jelen lehessen a templomban s az Ó Lelke vezethesse az istentiszteletet, s indíthassa a lelkeket buzgó imádságra.

Jun. 29. I. Kir. 8: 33—53. Csel. 3: 12—26. Mennyivel jobban megértette Salamon az igazi imádkozásnak a lényegét, mint sokan a mai keresztyének közül. Sohasem téveszti szem elől azt, hogy annak bűnbánó szívből kell fakadnia, alázatos imádságnak kell lennie. Akár ellenség, akár elemi csapás, akár testi, akár lelki veszedelem veszi körül, az ember mindig legyen kész elismerni: „vétkeztem” és legyen hajlandó a megtérésre. A büszke, farizeusi imádságokat nem hallgatja meg az Úr, de a publikánusok könyörgése felható hozzá.

Jun. 30. I. Kir. 8: 54—66. És. 65: 17—19, 24, 25. Az imádságnak nem csak az a célja, hogy Isten szívéig meglágyítsa és hozzánk közelebb hozza, hanem az is, hogy minket vigyen közelebb az Úrhoz. Isten nem tartja vissza az áldást, ha mi tökéletes szívvel, vagyis az áldás elfogadására teljes készséggel állunk előtte. S ha imádságunk értelen is, tudhatjuk, hogy Isten Szent-Lelke segítségére van a m erőtelenességünknek. (Róm. 8:26.) „Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk alkalmas időben való segítségül.” (Zsid. 4: 16.)

Vargha Gyuláné.

